

Phi Lộ

... Đêm trở nên thê lương. Mây đen nghịt trời che kín trăng sao. Gió gào, mưa trút, điện chớp loang loáng, sấm nổ âm âm, quang cảnh rừng núi như cuồng loạn cả lên.

Một tiếng “hu... u... u... hú” kéo dài, lẫn vào tiếng sấm, tiếng mưa gió, truyền mãi đi, vang dội cả một vùng rừng nội.

Một lần chớp loé lên, tiêu tan cảnh đêm tối trong nháy mắt đồng thời chiếu sáng một thân hình ăn vận áo bào văn nhã, với bộ mặt thanh tú đầy những hạt mưa đọng lóng lánh như hạt châu, tay xách ngược thanh trường kiếm, chân gấp bước, thần thái hốt hải...

Vụt cái, nổi lên mấy tiếng thét dữ dội, trong làn mưa gió toại bởi hiện ra ba cái bóng người ngược chiều chạy tới, đứng chặn lối đi người kia!

Ba người này ăn vận hết nhau: đồ chèn sắc đen, đầu cũng bao quấn lụa đen, chỉ lộ ra hai con mắt.

Người đứng giữa, bỗng đưa tay phách ra một chưởng. Chưởng phong hô gió, vén hẳn ra một khoảng trống rộng ước hơn một thước đánh giạt cả làn mưa gió đi!

Người vận áo bào ra vẻ văn nhã, dừng bước lại, tay trái đưa lên phẩy một cái từ trước ngực vạch thành một đường tròn tống ra, cất cao giọng, hỏi:

– Chư vị bịt mặt bằng khăn đen, kín kín hử hử! Sao đáng gọi anh hùng hảo hớn?

Câu hỏi chưa dứt, hai chưởng lực giập vào nhau. “Bình” một tiếng. Công lực của người áo bào hơi kém, bị đẩy lùi lại sau hai bước.

Người áo chèn đen đứng phía tay mặt, cười lạnh lùng mà rằng:

– Năm hồ, Bốn biển, Đại giang Nam Bắc, nhân vật trong làng võ, ai cũng muốn giết người đi!

Người áo chèn đứng bên tay trái, đằng hắng rồi nói:

– Hiện người đương bị hãm trong vòng bao vây trùng điệp rồi! Đừng nói là thân thể bằng xương thịt, dù là Kim cương La Hán, xương đồng da sắt cũng không chống lại được cuộc vây đánh của những cao thủ trong làng võ hiện giờ!

Người áo đen đứng giữa, trầm giọng nói:

– Đây cũng là một cơ hội cuối cùng. Có hai đường sống và chết. Tùy ý người lựa chọn.

Giữa lúc đương nói, trong màn mưa mù mịt, bóng người qua lại như bay trên mười kẻ áo chèn sắc đen, đầu bịt khăn đen, như ong vọt tới, bao vây lấy người áo bào dài.

Chợt có tiếng một người già từ phía bên, nói:

– Sinh mạng con người đáng quý biết bao? Nếu như vì một vật ngoại thân mà lựa chọn con đường chết, quả thực đáng tiếc!

Giọng nói không lớn, nhưng rõ ràng, từng chữ lọt vào tai!

Người áo bào dài đưa mắt quét vòng một lượt nhìn bọn người bao vây, đoạn cất giọng lâm liệt nói:

– Tiên tổ để lại! Hà có thể để huỷ mất về tay ta! Đại trượng phu coi sống chết là cái gì.

Chợt lại nghe có tiếng con gái dịu dàng nói tiếp vào:

– Trên còn cha mẹ, dưới còn vợ con, tuổi chưa mấy mà chỉ những nói chết. Rõ thực vô nghĩa!

Lại có tiếng oang oang, ra vẻ nóng nảy:

– Hạng người này đến chết cũng chưa tỉnh ngộ. Khỏi phí lời vô ích!

“Vèo” một cái, cùng với câu nói, người ấy vọt tới tống ra một quyền nhằm giữa ngực đối phương:

Người áo dài bước sang ngang hai bước, tay trái phát ra một ngọn “Gió tây vén màn” gạt chéo đi, miệng cười nhạt nói:

– Coi lối quyền của nhà ngươi, có thể là môn hạ của Ngôn gia ở Thìn Châu!

Người to lớn vừa ra một quyền đó, bị chàng thiếu niên nói đúng tầy. Hấn giật mình, hơi chậm tay lại.

Chàng thiếu niên áo dài vừa nói, tay trái vừa gạt vừa hoàn đòn, lẹ đến nỗi đại hán kia chỉ hơi ngừng chậm hơn một chút đã bị đầu ngón tay chàng quét trúng vai, lùi lại sau đến ba bước.

Lập tức từ mé trái, một giọng cười lạnh lùng âm hiểm nổi lên, một bóng đen bé nhỏ nhào tới liền với một ngọn “Phất móng lên năm dây đàn” đập chéo vào lưng thiếu niên.

Quay đi nửa vòng, thanh trường kiếm trong tay mặt thiếu niên đồng thời loáng lên, hàn quang rợn người trong màn mưa gió, chém tạt ngang vào cổ tay đối phương.

Người nhỏ bé kia nổi giận quát:

– Nhãi con! Trêu vào tay ta!

Vừa quá, vừa thâu tay mặt về, tay trái thuận thế ra một đòn “Phi bạt trần chung” lẹ như chớp đánh vào vai tay mặt đối phương.

Thiếu niên áo dài có vẻ dè dặt, không muốn làm thương tổn người kia, nên mũi kiếm chuyển hướng múa lên một lần kiếm quang che kín lấy mình, cất giọng trịnh trọng nói:

– Đường quyền của các hạ, về phần cứng, mạnh thì có thừa, nhưng phần nhu biến thì chưa đủ. Phải chăng là Lỗ lão tiên bối tức là Thần quyền Lỗ Bính ở phủ Tào Châu thuộc Sơn Đông?

Người nhỏ bé áo đen tự nhiên nhảy lùi lại, rút lui, lặng ngắt không nói nửa lời.

Thiếu niên nho sinh, ngửa mặt nhìn trời, cười ha hả:

– Chư vị dù bịt đầu, che mặt, ta tin rằng chư vị đều là những nhân vật có tên tuổi trong làng võ đương kim...

Chàng chưa hết câu, một cái bóng người vụt lao tới với hai tia sáng lóe điểm thẳng vào hai yếu huyệt trên mình chàng.

Chàng thanh niên đưa xiên lưỡi gươm dài lên, một ngọn “Thiết Thụ Ngân hoa” kiếm hoa loé ra, nổi lên mấy tiếng keng keng chát chúa, đánh bật hai ngọn Phán quan bút trong tay người kia ra một bên.

Người kia vội đổi đòn, đôi bút tức thời biến thành “Phượng hoàng gạt đầu” cổ tay trái gài mạnh một cái loá ra ba điểm hàn quang điểm vào ba nơi trọng huyệt, đồng thời tay mặt ngọn bút ngấm dùm ngọn

“Quỷ vương điểm hồi” thành linh thọc vào huyết đan điền.

Kiểm thế của chàng thanh niên lẹ như chớp, một ngọn “Tám phương mưa gió” vãi ra một lớp kiếm quang, giữ kín lấy mình, rồi bắt thần nhảy lùi lại hai bước.

Người kia cười nhạt, xô vào theo. Hai ngọn bút liên hoàn vừa đâm vừa quật, nháy mắt tuôn ra năm đòn.

Thanh niên vận kiếm rít gió, khắp người trên dưới xung quanh đều như một màn kiếm bao phủ, mặc dù ngọn bút người kia tuôn đánh ra như mưa, cũng không tìm ra một khe trống để luồn đòn vào được.

Mưa càng như trút xuống gió reo ù ù, chớp nhoáng lẫn với những lần kiếm quang bút ảnh vụt sáng, vụt tắt trong một trận mưa gió điên cuồng.

Hai ngọn bút của người áo đen giao hồ công tập, phối hợp với cái thân pháp như mây bay nước chảy, trong một loáng tuôn ra đã mười sáu, mười bảy đòn.

Chỉ thấy khí kiếm thoát ra lạnh như băng văng, tung hoành trên dưới, quả nhiên đã luyện tới cái bí quyết chữ “ổn” trong công phu võ nghệ. Dù chàng chỉ “thủ” chứ không “công”, vậy mà giữ mình hết sức kín đáo, mặc cho đôi bút người kia xoay trở đánh ra những ngọn kỳ lạ hiểm hóc, vẫn không lọt qua được làn kiếm kỳ diệu của chàng.

Sau hai chục ngọn liên tiếp của người áo đen, chàng thiếu niên bỗng vận kiếm hoàn đòn. “Soạt... soạt” hai nhát gươm lợi hại vô cùng, bức người áo đen phải lùi về mấy bước, chàng ngừng tay gươm nói:

– Hai ngọn bút của các hạ, đòn ra thần kỳ. Biến hoá rất hay nhưng thiếu trầm ổn. Các hạ là cao thủ trong phe Hình Ý môn! Phải thế không?

Người kia mặt lạng ngắt, môi mấp máy, quay mình đi ra.

Chợt một tiếng to lớn, oang oang cất lên:

– Tiếp một ngọn đao... này!

Giữa làn mưa xối xả, một đạo hàn quang cùng bóng người vọt ra. Lưỡi đao Khai sơn rộng bản, sóng dao dày như sóng dao rửa hô gió, đập xuống đỉnh đầu chàng thanh niên, nghe véo một tiếng.

Sức đao trầm hậu, sức tay lại khỏe, một lưỡi đao tận lực chém xuống, như xé gió gầm lên.

Thiếu niên cùng với lưỡi gươm cùng bay lẹ ra bên đến ba thước.

Lưỡi đao chém hụt, người kia lẳng cổ tay một cái như có máy hãm, đồng thời với chân tiến lên, lưỡi đao đương chém dọc, nay biến thành phạt chéo ngang lưng khí, thế càng mạnh mẽ!

Thiếu niên di bộ, lánh người để tránh, trong khi đó đã nhận rõ ràng tình thế phía bên mặt. Một hàng bốn người áo đen đứng ngang ra, cách xa chàng không đầy ba thước. Giả như chàng lánh đòn bước thêm một bước rộng, tất nhiên là bị đâm sầm vào họ. Tình thế buộc chàng không thể cứ nhường nhịn nữa lập tức gằn cổ tay một cái, thân kiếm rung lên thành một ngọn “Uyển để phiên vận”. Cùng với thân kiếm rung lên, ba lần kiếm hoa sáng ngời tia thẳng vào nơi đại huyết phản kích đối phương.

Ngọn kiếm ấy thần dị vô cùng. Tuy là phát ra sau ngọn đao, nhưng lẹ vượt mức không khác chi cùng với ngọn đao cùng thoát ra một lúc. Và kiếm hoa loang đi như chớp người áo đen không thể không kịp thâu đao nhảy lùi về, bởi lẽ nếu ham ăn người thì đồng thời cũng bị người ăn. Với cái lối đối đòn ấy, một là đối phương đã dụng ý thì họ có lợi hơn, hai là cả hai cùng tổn thương hoặc “đồng quy ư tận”.

Người kia lùi ra rồi, chàng thanh niên cũng ngừng kiếm, cười và hỏi:

– Các hạ ra một ngọn đao, trầm trọng ghê gớm, thực hiếm có trên giang hồ. Chắc hẳn các hạ phải là tay đao nổi tiếng Nhất đao Khai sơn Chư Ngọc Tường lão tiên bối?

Người kia ngạc nhiên, nói:

– Nhãi con! Khá thiệt!

Ngọn đao Khai sơn khoa lên một cái cùng với người nhảy lùi lại sau hơn năm thước.

Vì cả bọn đều bịt đầu bịt mặt bằng khăn đen, nên ngoài việc nhận xem thân hình cao thấp, béo gầy khác nhau, chỉ còn cách nhận ở đòn đánh ra để có thể đoán định họ thuộc môn phái nào!

Người kia vừa rút lui khỏi, thì một tiếng quát lạnh lạnh nổi lên,

cùng một bóng người mảnh dẻ, như một mũi tên bắn đi. Chưa nhận rõ ra người, một làn ánh sáng lạnh đem theo tiếng thét gió, xé không khí xiên tới.

Thiếu niên hơi cau mày, trường kiếm quật ngang vèo đi “keng” một cái ngân lên thành tiếng trong vút, ngăn chặn thế kiếm đối phương lại. Đồng thời có tiếng nhỏ nhẹ rót vào tai:

– Người giỏi đoán coi ta là ai? Nói mau...!

Tiếng oanh trong vút, đúng là giọng con gái.

Thiếu niên cầm ngang ngọn kiếm, trầm ngâm nửa giây, đoạn cười gượng:

– Non sông thiếu gì người tài. Chỉ vì tại hạ lịch duyệt có giới hạn, há dám khoe rằng biết hết cao nhân trong thiên hạ. Tuy nhiên, cứ một đòn cô nương vừa ra, kiếm thế lạng lẽ, vảo vận sức cổ tay trầm hùng kinh nhân, nhất định là lai lịch chẳng tầm thường...!

Ba tiếng “chẳng tầm thường” chàng chưa nói hết, thiếu nữ đã phì cười và quát:

– Nói chuyện dằng dai vớ vẩn! Coi gương... ta...!

Cùng với tiếng “gương... ta” cổ tay trắng nõn như ngô cần phát lên một cái “loảng... nhoảng... veo veo” trong nháy mắt tuôn ra một lúc bảy ngọn kiếm: ba đâm, bảy chém, có cái khí thế mưa dồn sóng giập khiến đối phương ngộp thở.

Thiếu niên nghe chừng đêm nay khó mà có kết cục tốt đẹp yên lành được, bèn không nhường đòn nữa. Một mặt vung gương lên vùn vụt đi như “cầu vòng quán nhật” đánh chặn những ngọn ác liệt lại, một mặt lưu ý nhận xét đường kiếm, hòng tìm hiểu nàng thuộc môn phái nào.

Về phía cô nàng áo đen, hình như cố ý không để chàng nhận xét ra lai lịch mình, cho nên kiếm thế biến hoá hết sức ly kỳ, những đòn đánh ra nhiều khi dụng ý thêm bớt lai căng, không liên hệ đến môn học chính tông của nàng.

Qua lại, vào ra, xô lấn sau mười bốn, mười lăm hiệp liền, chàng thanh niên tức đến phì khói tai ra nhưng vẫn chưa nhận ra môn phái đối phương. Bụng nghĩ thầm:

– Chỉ cần gọi đúng lai lịch họ ra là họ lảng tránh liền. Nếu như con

bé này, đánh dằng dai mãi, chung quanh còn vài chục kẻ khác lần lượt nữa thì đến bao giờ mới thôi.

Nghĩ vậy, chàng hăng tiết lên, kiếm thế chột đổi, như ngàn cân, như sấm sét, dồn tiếp phản công.

Chàng chuyển thân lực, đánh đâm tới tấp tới bởi, khiến cô nàng không kịp thở, cốt buộc nàng phải thi triển tuyệt kỹ ra. Chỉ cần một đòn “lộ tẩy” là chàng đoán ra được!

Quả nhiên bị áp lực của chàng quá mạnh, nàng cuống cả tay chân lên. Tuy rằng thân bác học biết nhiều môn phái, nhưng đến lúc bị đòn quá gấp, cơ hồ rúm cả người lại, nàng không thể không đem hết gia truyền tuyệt học ra đối phó.

Thiếu niên phản công vài nhát gươm, lập tức tranh hồi được thế chủ động, một ngọn “Mây phong Ngũ Nhạc”. Kiếm ảnh tuôn ra trùng trùng lớp lớp chụp lấy cô nàng.

Một ngọn ấy uy thế kỳ cường, như núi sóng dồn tới. Nàng áo đen ngộp mình trong muôn trùng đợt sóng gươm ấy, vụt cái tay nâng gấu áo tung mình nhảy vọt lên, kiếm lan ra như cầu vồng ngang trời, “keng keng... reng reng” gươm đập vào nhau nẩy lửa ra, reo lên từng hồi, thân hình nàng như trái banh vọt đi xa ngoài một trượng, từ từ xà xuống... ngực nàng lên xuống, thở hắt hơi trở ra...!

Chàng thanh niên cũng rùng mình run tay, thâu kiếm, chép miệng thở dài mà rằng:

– Một đường kiếm “Cánh bằng muôn dặm” của cô nương giống với những ngọn tâm pháp bí truyền của phái Nga My là một trong bốn phái kiếm lừng danh thiên hạ. Cô nương! Phải chăng thuộc phái Nga My?

Sau lớp the mỏng che mặt, lúc đó chẳng ai nhận thấy vẻ mặt vừa kinh ngạc, vừa thẹn thò của nàng. Chỉ thấy cổ tay trắng nõn buông lỏng, mũi gươm chỉ xuống đất, nàng lặng lẽ không nói gì, quay mình lùi hẳn về phía sau.

Bỗng một giọng nói vang vang như tiếng chuông:

– Cả hai phái tà chính trong thiên hạ đều phát thế không đội trời chung với người. Vậy lúc này là cơ hội cuối cùng. Lúc này nếu người không chịu, thì đêm này năm tới sẽ là ngày giỗ đầu của người!

Thiếu niên chợt ngẩng mặt lên trời cười một tràng dài rồi nói:

– Tiên tổ đổi máu với mồ hôi mới có được chút vinh diệu há có thể do bàn tay tại hạ vứt bỏ đi sao? Đêm nay chư vị cố tình ép bức ta, hẳn là có ý quyết phải giết ta đi. Vì bảo vệ vinh dự của tổ tiên, ta xin thanh minh: Bắt đầu từ giây phút này, lưỡi gươm trong tay ta, quyết không nhân nhượng ai nữa...!

Một giọng âm trầm từ phía bên đông nổi lên:

– Đến chết người vẫn chưa tỉnh ngộ! Đành vậy! Không thể làm gì khác hơn!

Ngừng một chút, lại tiếp:

– Xung quanh vây bọc đầy, có thể nói rằng toàn những tay cự phách bậc nhất trên chốn giang hồ. Người lượng sức liệu có địch lại không?

Thiếu niên, mắt sáng như sao, đưa ngang một cái, nói một cách hào hùng:

– Có thể! Tại hạ biết rằng đêm nay khó thoát! Nhưng cũng tự tin rằng, các vị cũng phải trả bằng một giá rất đắt!

Lại có tiếng trầm trầm nói:

– Khẩu khí ngông cuồng! Khỏi nhiều lời nữa!

“Vù” một cái, một luồng kinh phong quét tới.

Thiếu niên đưa mắt, nhận ra người kia thân hình cao lớn, vung cây gậy sắt lớn bằng bắp tay trẻ con, quạt ngang tới. Bụng chàng nghĩ, người này sức lực ghê gớm, gậy sắt hô gió, há tầm thường. Chàng vận sức cổ tay, lưỡi gươm xiên chéo gạt ngang một cái. Lửa loé lên như sao, “chát” một tiếng rùng rợn, binh khí chọi nhau, ngọn côn sắt lệch đi một bên, chàng cảm thấy cổ tay nhói lên.

Ngay đó, phía sau có tiếng binh khí gào gió đánh tới.

Chàng thét to một tiếng, một ngọn “Hồi quang phản xạ” lưỡi kiếm văng ra phía sau đánh bật một lúc một lưỡi dao, một lưỡi gươm, tà áo chàng bay lên, thân mình quay ngoắt nửa vòng ánh gươm loé lên một cái đâm thẳng vào cổ tay mặt người to lớn cầm côn sắt.

Kiểm thế biến hoá thần tốc như gió mây, luân chuyển tuyệt diệu.

Đại hán “hừ” một tiếng nhảy lùi hai bước, cổ tay mặt nâng lên đưa

chiếc côn sắt dài hơn trượng đập vào đầu gối bên mặt đối phương.

Thiếu niên ngậm vận công lực, kiếm thế phát ra, điểm mạnh vào thân chiếc côn, miệng nói một cách trịnh trọng:

– Côn pháp các hạ tinh kỳ, giống với tuyệt nghệ Thiếu Lâm, trong lối trường côn Thập bát La Hán...!

Đại hán không trả lời, lẳng đôi vai một cái nhảy lùi về năm bước, thuận đà quai gậy từ dưới lên nhắm đầu chàng đập xuống.

Thiếu niên giận lắm, nói lớn:

– Ta nghĩ rằng đêm nay chỉ là những cao thủ trong làng “hắc” và “bạch” trên giang hồ! Không ngờ bao gồm cả các Đại môn phái trên chốn giang hồ. Đã có mặt phái Nga My, Thiếu Lâm, hẳn là có cả Võ Đang... nữa?

Chưa dứt câu, chợt nghe tiếng binh khí thét gió, từ bốn phía, tám mặt đao kiếm loang loáng như chớp, bóng người nhảy tới... lăn xả vào đánh chém.

Chàng thiếu niên găm lên một tiếng, kiếm quang loé lên, bóng người vờn theo, tiếng binh khí giập nhau chát chúa. Lưỡi gươm của chàng múa lên như thần long xuất hải, một mình qua lại trong rừng đao núi kiếm, địch với mấy chục tay võ lâm quái kiệt, ngoài một trăm hồi hiệp rồi mà sức không nao núng.

Mưa từ từ thưa hột, gió cũng dịu dần, tiếng binh khí chạm nhau vang dội cả một góc núi.

Chợt nghe chàng thanh niên quát mắng:

– Đàn chuột nhất giở trò hèn hạ..!

Thanh gươm trong tay chàng bỗng tự nhiên từ từ chậm lại.

Giữa lúc đó, một lưỡi gươm dài sáng loáng thừa dịp luôn vào, đâm một mũi trúng phía sườn bên tay mặt, máu tươi vọt ra.

Chàng thanh niên hú lên một tiếng dài, như rồng ngân chuyển động cả tầng mây, lưỡi kiếm của chàng thét gió quạt ra, một tiếng rú rừng rợn nổi lên cùng với một chiếc đầu lâu người phun máu, bay đi xa bảy tám thước, một thân người vận áo chên sắc đen đổ ập xuống.

Ngay lúc đó một ngọn thiết côn đập tới, thế lẹ như chớp. Lưỡi gươm

chàng chàng thiếu niên lúc ấy đương chống chọi với hai mặt phía bên và phía sau, trong khi ngọn côn trước mặt giáng xuống một cách thần tốc, tránh né không kịp. Chàng vội vận khí ra cánh tay trái đưa phất lên đỡ lấy.

Chỉ nghe đánh “rắc” một tiếng, ngọn côn bật sang một bên, chàng thanh niên rùng mình hơi nhăn mặt. Ngọn thiết côn đã đập gãy cánh tay chàng.

Bị thương khá nặng rồi, tự biết là khó lòng tiếp tục chiến đấu nữa, chàng thanh niên nghiêng chặt hàm răng, trường kiếm tay mặt gấp rút quạt ra một đường “Liên hoàn Tam Kiếm”. Ba lần kiếm như lồng vào nhau vạch ra ba vòng tròn, xung quanh trên dưới, trong phạm vi rộng gần hai trượng, mù mịt chỗ nào cũng có kiếm quang. Bọn người bao vây chàng đều rạt cả ra như bèo bị gió thổi. Chàng quất lên một tiếng, thân mình như làn khói tuôn đi về phía những ngọn núi cao thấp trước mặt.

Mấy chục con mắt ngáy ra nhìn theo. Họ đều thán phục cái khí hào hùng của chàng thanh niên. Bỗng một người trong bọn hô lên một tiếng, thế là cả bọn đều phóng chân đuổi theo.

Chàng thanh niên, lúc đầu chạy lẹ như gió, được một quãng xa thì tốc độ đã giảm trông thấy, vì vết thương do ám khí của bọn kia đánh lên trên lưng bắt đầu phát tác, làm cho người chàng như tê liệt dần đi, lại còn chỗ bên sườn, máu chảy, cánh tay bị giập gãy. Chàng cảm thấy cái chết đã đến nơi rồi.

Quay lại nhìn, mấy chục cái bóng đen đương lao mình vùn vụt đuổi theo, tai chàng nghe rõ cả tiếng áo họ quạt gió phạch phạch.

Chàng dồn hết sức thừa lại, há miệng hớp một ngụm không khí, phóng mình đi, thêm tốc độ. Rốt cuộc, chàng vượt lên tới một ngọn núi trơ vơ, quay mặt lại, cầm ngang lưỡi kiếm, đứng đợi.

Liền đó, bọn người đuổi theo cũng lần lượt lên tới nơi. Thấy chàng quắc mắt, cầm ngang thanh kiếm, khí thế như thiên thần, thành thử không ai dám đương nhiên nhảy vào.

Một giây nghiêm trọng...

Bỗng chàng thanh niên trợn mắt lên, tinh quang loáng như điện từ từ quét ngang nửa vòng nhìn bọn kia, đoạn ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng... Bất thần “vèo” một cái, một cái bóng người bật đi rớt thẳng

xuống dưới vực sâu ngàn trượng...

Chuỗi cười của chàng thanh niên áo bào rộng cứ chìm xuống, xa dần, chỉ nháy mắt là biến mất vào trong lòng vực thẳm tối đen như mực...